

Arrest

nr. 268 468 van 17 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1980.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 oktober 2019. Op 10 oktober 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 juni 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 27 juli 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op (...) 1980 in Araure (Portuguesa) geboren te zijn. U hebt twee kinderen, B. en G. Hun vader is JADC ([...]). Jullie relatie eindigde zo'n vijf jaar geleden maar jullie hebben nog contact, in functie van de kinderen. Uw laatste vaste woonplaats in Venezuela was de Urbanizacion Los Cedros in Araure, u woonde er alleen met uw twee kinderen.

U was lid van Accion Democratica tot 2012. U hielp mee met verkiezingen in 2012 en 2013.

Op 6 juni 2019 werd u door twee mannen meegenomen naar het kantoor van de CICPC in Araure. U werd er ondervraagd door agenten van de CICPC. Ze stelden u verschillende vragen over uw ex-partner J. en wilden vooral weten waar hij was. J. moest die mannen nog geld betalen maar was ondertussen al naar België gekomen. De vader van J. betaalde uiteindelijk 500 dollar opdat u op 8 juni 2019 vrijgelaten zou worden.

ussen augustus en september 2019 kreeg u 2 à 3 berichten. In de berichten stond dat J. nog geld verschuldigd was. U en uw kinderen zouden de gevolgen dragen als hij niet zou betalen. Ze wisten waar jullie woonden. In een ander bericht stond dat u moest zeggen waar J. was, anders zou het slecht aflopen met u en uw kinderen. U denkt dat de berichten afkomstig waren van de mannen die u gearresteerd hadden.

U verliet Venezuela op 30 september 2019. Op 4 oktober 2019 kwam u in België aan, hier diende u op 10 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

In België vertelde uw dochter u dat zij niet terug wil keren naar Venezuela omdat zij er misbruikt werd door haar oom W.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw identiteitskaart, uw paspoort, de paspoorten van uw kinderen, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen, een verklaring van Accion Democratica, de notulen van de hoorzitting van 8 juni 2019, een beschikking van de Rechtbank van Eerste Aanleg van de deelstaat Portuguesa van 8 juni 2019, een psychologisch attest over uzelf en een psychologisch attest over uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U legt een brief van een psychotherapeut neer waaruit blijkt dat u sinds juni 2020 begeleid wordt door een psychotherapeut door middel van één sessie per maand. Er staat geen verdere informatie in deze brief. Hieruit blijkt niet dat u niet ten volle zou kunnen deelnemen aan de procedure voor internationale bescherming en dat u niet bij machte zou zijn om de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud te begrijpen en coherente verklaringen af te leggen. Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens ook dat u hiertoe in staat was.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven (CGVS, p. 14, 16 en 18, punt 150, 169, 190 en 193 en [...], p. 4, punt 26) als uw ex-partner J.A.D.C. ([...], zaak aanhangig gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder het nummer 259.804). Zijn beslissing volgt zelf de argumentering zoals uiteengezet in de beslissing van de oom van uw ex-man. Deze beslissing luidt, wat betreft de overeenkomstige feiten, als volgt:

"[...] Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U vreest dat de CICPC u opnieuw zal vinden en u zal vermoorden (CGVS, p. 12, punt 120).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de gebeurtenissen van mei 2017, september-november 2017 en 23 januari 2019, en het verband tussen die gebeurtenissen, zoals zij door u, uw neef J.A.D.C. ([...]) en zijn vrouw C.Y.V.P. ([...]) worden voorgesteld. Dit zou immers, volgens jullie verklaringen, het werk zijn de nationale CICPC in zijn geheel in samenwerking met de Venezolaanse justitie. Jullie werden in mei 2017 aangehouden in de buurt van

een manifestatie wanneer jullie geneesmiddelen in het land brachten. Zij lieten jullie terug gaan na betaling van 3000 dollar met de afspraak dat jullie de overige 7000 dollar zouden betalen.

Uw neef J. werd dan op 5 september 2017, een klein half jaar na het eerste incident, gearresteerd in San Antonio (Táchira), op 500 kilometer van Acarigua. Hij werd uiteindelijk overgeplaatst naar Valencia (CGVS, p. 17, punt 183 en [...], p. 12, punt 118-120 en p. 18, punt 172), een reis van 675 kilometer. Daar zat hij in de cel, op 175 kilometer van Acarigua. Zijn advocaat had gesproken met mensen van de CICPC (CGVS [...], p. 16, punt 152-153). "[De advocaat] had mij uitgelegd dat alles te maken had met het feit dat ik niet betaald had voor het incident van 12 mei. Ze hadden een zaak gezocht waar ik niets mee te maken had en wilden mij daar bij betrekken. Ze hadden gekozen voor een drugszaak, omdat dan het openbaar ministerie verplicht is automatisch een aanhoudingsbevel uit te schrijven (CGVS 19/16085, p. 12, punt 119)." Zo wilden ze J. aanhouden (CGVS [...], p. 16, punt 153). Gewezen op de afstand tussen Acarigua en Valencia en gevraagd hoe de agenten uit Valencia betrokken zijn bij de afpersing van mei 2017, antwoordt J. : "Ik ben daar niet zeker van. Maar ze werken allemaal samen. Het is een nationaal korps. En op basis van wat mijn advocaat mij gezegd heeft. Kan ik afleiden dat ze een verre plaats kiezen zodat het voor de familie moeilijk is om je te komen bezoeken en ze zo weer druk kunnen uitoefenen (CGVS [...], p. 17, punt 160)." U verklaart dat het in Valencia niet om dezelfde twee ambtenaren ging als de eerste keer (CGVS, p. 19, punt 209-211). U schetst het volgende beeld: "[...] Maar het gaat hier over een heel organisme. Het gaat dan zo, ze zeggen: luister, ik wil dat je die persoon gaat aanhouden. Dus ze doen dat niet daar ter plaatse. Ze houden je op een andere plek aan, omdat je eerder beschuldigd werd door degene die de opdracht gaf voor de aanhouding. Dus die persoon stelt zich met een andere entiteit in contact. Het is bijvoorbeeld alsof Brussel contact opneemt met Gent. [...]" (CGVS, p. 19, punt 212)." De rechter, die J. vrijliet na de betaling, zou betrokken geweest zijn bij de afpersing (CGVS [...], p. 15-16, punt 145). Het is niet geloofwaardig dat de nationale CICPC en de Venezolaanse justitie u zouden betrekken bij een drugszaak uit een volkomen ander deel van het land en u arresteren aan de grens om het overige bedrag van de afgesproken som te betalen, een klein half jaar na het eerste incident.

Dat zij dit voor hun plan bestaande rechtszaken zouden gebruiken en een officiële weg zouden volgens, waarbij alles vastgelegd werd met documentatie, houdt geen steek. De CICPC maakte gebruik van een bestaande drugszaak, J. [...] werd gelinkt aan een zaak waar hij niets mee te maken had. Die zaak werd gebruikt om hem aan te kunnen houden (CGVS [...], p. 12). In San Antonio werden hem die beschuldiging en het document dat vermeldde dat hij gezocht werd getoond. Ze hebben zijn vingerafdrukken en een foto van hem genomen. Hij is daar voor een rechter verschenen (CGVS [...], p. 12, punt 119). Ook in Valencia verscheen J. [...] voor een rechter, die een beslissing nam. Ook naar aanleiding van zijn vrijlating was er een rechtszitting en een rechterlijk bevel (CGVS [...], p. 13, punt 121). Hij werd onschuldig verklaard voor de drugsfeiten. Hij legt daarover ook documenten voor, het bevel tot vrijlating en een bevel om hem uit het systeem van gezochte personen te halen (CGVS [...], p. 17-18, punt 165-172). Dat dit allemaal in werking werd gesteld om jullie de zeven of acht duizend dollar te laten betalen, die jullie bij de allereerste afpersing nog niet konden betalen, is totaal niet aannemelijk. Het grootse complot dat u beschrijft houdt nog minder steek gezien zij jullie de eerste keer wel gewoon konden oppakken en beschuldigen van deelname aan een demonstratie waarin jullie niet deelnamen, en vervolgens vasthielden tot jullie 3000 dollar betaalden (CGVS, p. 11 en 12, punten 116-118 en CGVS 19/16085, p. 11 en 12). Dat zij voor de betaling van het achterstallige bedrag dan plots een enorme officiële constructie moeten opzetten houdt geen steek.

Over het eerste afpersingsincident kunnen nog enkele zaken worden opgemerkt. Op 12 mei 2017 werd u, in Araure, samen met uw neef J. tegengehouden door de CICPC. Zij ontdekten kisten met medicijnen bij jullie en namen jullie mee naar hun kantoren (CGVS, p. 11, punt 115-117). De agenten vroegen voor wie de medicijnen bestemd waren, u verklaart dat jullie hen vertelden: "[...] dat het om giften ging, uit Miami. Dat zijn giften die verzameld werden onder de Venezolanen daar (CGVS, p. 11, punt 116)." Uw neef verklaart echter: "Ze vroegen ons naar de facturen, maar die hadden we niet, want het was een donatie. Ze vroegen voor wie de medicijnen bestemd waren. We zeiden dat ze voor persoonlijk gebruik waren, want we wilden er niemand bij betrekken. Ze zeiden dat ze niet dom waren. Dat dat soort verzendingen heel vaak bedoeld was als donatie aan klinieken (CGVS [...], p. 11, punt 115)." Volgens u vertelden jullie de agenten dat het om giften ging, volgens uw neef probeerden jullie dat net te ontkennen, jullie hadden de facturen niet. Volgens hem vertelden jullie dat de medicijnen voor persoonlijk gebruik waren. Jullie verklaring hierover is dus niet consistent en ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Jullie werden meegenomen naar de kantoren van de CICPC (CGVS, p. 14, punt 151). U verklaart "[b]ij het binnengaan van Araure (CGVS, p. 14, punt 154)" in de gevangenis, in de kantoren van de CICPC, te hebben gezeten (CGVS, p. 15, punt 155). Volgens uw neef was het Acarigua (CGVS [...], p. 17, punt 159). Het CGVS erkent dat de twee steden aaneengesloten zijn, zoals uw neef ook bevestigt (CGVS [...], p. 5, punt 38). Toch mag van twee mannen die er al jaren wonen (CGVS, p. 6, punt 55 en CGVS

19/16085, punt 6, punt 62) verwacht worden dat jullie weten waar het kantoor van de CICPC, waar jullie worden vastgehouden, ligt. Het is opmerkelijk dat jullie verklaringen hierover verschillen.

Uiteindelijk werden jullie vrijgelaten omdat er 3000 dollar betaald werd, op voorwaarde dat de rest later betaald zou worden (CGVS, p. 16, punt 175). Gevraagd hoe dat praktisch afgesproken werd, verklaart u: "Nee, wel zij zeiden dat wij dat binnen een bepaalde tijdspanne moesten verzamelen. Ze vroegen ons in welke tijdspanne wij dat konden. Maar wij hebben geen rechtstreeks akkoord bereikt (CGVS, p. 16, punt 176)." U bevestigt daarna dat zij jullie eigenlijk zonder afspraak rond de betaling van de rest van het geld lieten gaan (CGVS, p. 16, punt 177). Gevraagd hoe er afgesproken werd om de overige 7000 dollar te betalen, verklaart uw neef: "We moesten dat gewoon na een maand betalen (CGVS, [...] p. 16, punt 147)." Nogmaals gevraagd wat de afspraken daarrond waren, verklaart hij: "Ja, we moesten naar daar gaan en het afgeven (CGVS 19/16085, p. 16, punt 148)." Zijn vrouw Claudia verklaart dan weer: "Zij hebben gepraat met de advocate en een akkoord bereikt. Ze zouden nog drie duizend dollar moeten betalen, en dat zouden ze doen doorheen de maand (CGVS [...], p. 10, punt 110)." Jullie spreken een bedrag van 10.000 dollar af met de agenten in ruil voor jullie vrijlating, maar betalen slechts 3000 dollar. Dit onder voorwaarde dat de overige 7000 nog betaald moet worden. Over hoe dat zou gebeuren zijn de verklaringen van uw neef beknopt en vaag. Zelf verklaart u dat er zelfs geen afspraken gemaakt werden en jullie gewoon vrijgelaten werden, wat weinig geloofwaardig lijkt. Ten slotte komen jullie verklaringen onderling niet overeen. Dit komt allemaal weinig overtuigend over en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen uit mei 2017 zoals zij door jullie voorgesteld worden.

Ter staving van dit eerste incident legt u nog de notulen neer van de hoorzitting van 15 mei 2017 van de Strafrechtbank van eerste aanleg van de staat Portuguesa, regio Acarigua. Hierin worden jullie aangeklaagd wegens het deelnemen aan een manifestatie – u verklaart dat jullie louter in de buurt waren van deze manifestatie (CGVS, p. 11). Dit heeft geenszins te maken met het smokkelen van goederen wat nochtans de reden was van jullie eerste beweerde arrestatie (CGVS, p. 11). Dat jullie illegaal geneesmiddelen in het land zouden hebben gesmokkeld maar vervolgens worden aangeklaagd voor het deelnemen aan een manifestatie is opmerkelijk. Gezien wijdverspreide corruptie in het land hebben Venezolaanse documenten reeds een beperkte bewijswaarde en dienen deze ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Louter op zich kunnen deze de geloofwaardigheid van een relaas herstellen. Dit document over een deelname aan een manifestatie kan dan ook jullie relaas over afpersing door de Venezolaanse autoriteiten en justitie bezwaarlijk herstellen.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat jullie de rest van het afgesproken geld, 7000 dollar, niet betalen na jullie vrijlating (CGVS, p. 11, punt 118 en CGVS[...] , p. 12, punt 118). Toch blijft alles rustig tot aan de aanhouding van uw neef (CGVS, p. 16, punt 178 en 180). Tussen mei en september 2017 was alles normaal (CGVS [...] , p. 16, punt 151). Een maand na jullie vrijlating moest er 7000 dollar betaald worden, jullie deden dat niet. Gevraagd waarom de agenten niets ondernemen, antwoordt uw neef: "Ik denk dat het is omdat ze niets meer hadden om ons bang mee te maken. De tijd was al verstreken en ze konden de zaak niet meer gebruiken als pressiemiddel. Ik denk dat dat de reden is dat ze de zaak van Valencia gebruikt hebben (CGVS [...], p. 16, punt 150). Het is vanwege die 7000 dollar, die niet betaald was, dat hij een tweede keer aangehouden werd, zo verklaart hij (CGVS [...], p. 16, punt 152-153). Dat ze jullie lieten gaan met de afspraak dat jullie de rest zouden betalen maar dat ze, volgens uw neef, uiteindelijk de macht niet zouden hebben gehad om de rest van dat geld daadwerkelijk te vragen is maar weinig aannemelijk. Uw neef werd uiteindelijk gelokaliseerd omdat een rechtbank in de stad Valencia hem had laten seinen, dit gebeurde pas in september 2017 (CGVS, p. 17, punt 183 en CGVS [...], p. 12, punt 118-119). Jullie betaalden gedurende maanden het resterende bedrag niet. Dat daar niet meteen gevolgen van komen is vreemd en doet vragen rijzen. De uitleg die uw neef daarvoor geeft kan niet overtuigen. Uw neef werd begin september aangehouden. Dat is zo'n 4 maanden na jullie vrijlating en dus ongeveer drie maanden na de deadline voor de betaling van de 7000 dollar. Het is opmerkelijk dat de agenten zo lang zouden wachten om iets te ondernemen. Dit kan er niet van overtuigen dat jullie daadwerkelijk gevisieerd werden door agenten van de CICPC.

Volgens C, de vrouw van J. , had de advocaat jullie voorgesteld meteen van adres en telefoonnummer te veranderen. Dat hebben jullie dan ook onmiddellijk gedaan, zo verklaart zij. J. kwam bij haar wonen (CGVS [...], p. 10, punt 110). U verhuisde echter niet (CGVS, p. 16, punt 179). Over de gebeurtenissen in de kantoren van de CICPC verklaart u verder: "Ik moest daar ook een adres opgeven, ik gaf het adres op van Tapa de Piedra. Ik woonde niet op dat adres, mijn neef wel. Dat is de reden waarom hij moest verhuizen (CGVS, p. 11-12, punt 118)." Enerzijds is het opmerkelijk dat uw neef de raad van de advocate opvolgde en verhuisde, maar u dat niet nodig vond. Dat u zijn adres opgaf en dat dit de reden was waarom hij moest verhuizen doet ook vragen rijzen. Het is ook weinig overtuigend dat de CICPC uw echte adres niet zou kunnen achterhalen. Hoe dan ook bleven jullie gewoon samen in jullie bedrijf werken (DVZ, Verklaring DVZ, p. 7, vraag 12 en DVZ 19/16085, Verklaring DVZ, p. 7, vraag 12). Verhuizen of een ander adres opgeven houdt dan ook weinig steek.

Twee ambtenaren van de CICPC hebben rechtstreeks geld aan u gevraagd. "Het waren twee ambtenaren, dat zijn degene waarmee ik het meest gesproken heb. Wat mijn neef betreft, ik denk dat het dezelfde waren (CGVS, p. 15, punt 162)." U verklaart hen niet te kennen, maar kent wel hun namen: B. en G. (p. 15-16, punt 158-171). Zij zijn ook de mannen die jullie opgepakt hebben (CGVS, p. 15, punt 164-166). In dat weekend hebt u verschillende keren contact met hen gehad. "[Zondag] was de laatste dag dat we hen zagen (CGVS, p. 21, punt 234-235)." Later verklaart u van B. te weten gekomen te zijn dat hij nu commissaris is, over G. weet u niets meer (CGVS, p. 22, punt 241). Uw neef verklaart echter geen specifieke personen binnen de CICPC te kennen (CGVS 19/16085, p. 19, punt 184). Jullie zijn door B. en G. opgepakt. U verklaart er verschillende keren contact mee te hebben gehad tijdens dat weekend, u denkt dat zij ook met uw neef gesproken hebben. Dat uw neef geen specifieke personen van de CICPC kent is gezien bovenstaande vaststellingen toch opvallend.

In mei 2017 zat u samen met J. vast, jullie werden samen afgeperst. Jullie waren die 7000 dollar samen verschuldigd. Toch werd enkel uw neef gearresteerd in september 2017. J. verklaart daarover: "Ik denk dat het is omdat er dan nog een van de twee vrij zou zijn om het geld te bekomen. Maar ik denk dat alleen, ik kan daar niet zeker van zijn. Hij is ook wel bedreigd. Ze hebben hem ook gezegd dat ze hem gingen gevangen zetten (CGVS [...], p. 16, punt 157)." Op DVZ verklaart u dat zelf ook: "Daarnaast bedreigden ze mij en zeiden ze dat als we het geld niet gaven, ze mij zouden vermoorden en dat ze mijn neef gevangen zouden houden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5)." Uw verklaringen hierover op het CGVS zijn anders. U verklaart: "Ik weet het niet, waarom ze mij niet tegen hielden. Maar nadien sprak ik met de schoonbroer en er werd gezegd dat ik het geld moest gaan verzamelen. Anders zouden ze hem niet vrijlaten en mij komen zoeken. Daarom ben ik rond die periode uit Venezuela vertrokken (CGVS, p. 17, punt 185)." U vertrok zo'n twee weken na de aanhouding van J. naar Colombia (CGVS, p. 17, punt 186). Zelf verklaart u pas eind november, toen J. al vrijgelaten en alles betaald was, terug te zijn gekeerd naar Venezuela (CGVS, p. 17, punt 187-189). Uit uw paspoort blijkt echter dat u in 2017 regelmatig op en neer naar Colombia en Spanje ging, en zo ook reeds als eens op 19 oktober 2017, een tweetal weken voor uw neef werd vrijgelaten, terugkeerde (doc. 1, p. 10). Dat u verklaart naar het buitenland te zijn gevlucht uit vrees voor uw afpersers is, gezien de gegevens in uw paspoort, dan ook twijfelachtig.

Uw neef legt verder een rapport uit de databank van de CICPC, een vrijlatingsbrief uit november 2017 en het bevel om hem uit het systeem met gezochte personen te halen neer. Wat deze documenten betreft dient gezegd dat op basis hiervan hoogstens kan worden afgeleid dat uw neef ooit problemen had met de autoriteiten vanwege betrokkenheid bij drugsfeiten. Zoals reeds aangehaald is het niet geloofwaardig dat de nationale CICPC en de Venezolaanse justitie hem zouden betrekken bij een drugszaak waar hij niets mee te maken had, uit een volkomen ander deel van het land, en hem arresteren aan de grens van het land, louter om het overige bedrag van de afgesproken som te betalen, een klein half jaar na het eerste incident.

U verklaart dat er op 23 januari 2019 vijf gemaskerde personen naar uw zaak kwamen (CGVS, p. 18, punt 197-198). Zij hadden hun CICPC badges op (CGVS, p. 17, punt 199). Volgens uw neef ging het om twee mannen (CGVS [...], p. 13, punt 122). Het is opmerkelijk dat jullie verklaringen hierover verschillen. Voorts is het opmerkelijk dat de agenten naar J. vroegen (CGVS, p. 11, punt 112) terwijl ze foto's toonden van hem, diezelfde dag, op de betoging (CGVS 19/16085, p. 13, punt 122) en u net meedeelden dat ze wisten waar hij was. Dat ze u dan komen opzoeken en bedreigen met de vraag waar J. is om geld te bekomen van jullie houdt weinig steek.

U verklaart dat de zaak ermee gestopt is na 23 januari 2019, toen alles werd meegenomen (CGVS, p. 8, punt 80-81). Claudia verklaart hetzelfde (CGVS [...], p. 7, punt 68). J. verklaart echter dat Jose Roberto, jullie zakenpartner (CGVS [...], p. 5, punt 43), is gebleven toen jullie vertrokken. De zaak werkt nu niet meer maar is pas in december 2019 gestopt met de werkzaamheden (CGVS [...], p. 6, punt 59-60). De inconsistentie tussen jullie verklaringen doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van het incident van 23 januari 2019.

Uw dooppeter, JRA[...], was ook vennoot van de zaak (CGVS, [...], p. 5, punt 43). Hij is in Venezuela gebleven (CGVS [...], p. 6, punt 59 en CGVS 19/16085B, p. 6, punt 65). Jullie duiden financieel gewin aan als het hoofdmotief van de CICPC ambtenaren om jullie af te persen (CGVS, p. 20, punt 219 en CGVS [...], p. 15, punt 126). Jullie werden hun slachtoffer omdat jullie geld hadden (CGVS [...], p. 19, punt 185). Ze willen u vermoorden omwille van geld (CGVS, p. 12, punt 129). Dat zij alleen in geld geïnteresseerd zijn blijkt ook uit hun eisen tijdens elk van de drie incidenten (CGVS, p. 11, punt 117-118, p. 17, punt 190 en p. 20-21, punt 226). U en uw neef hadden het goed omdat jullie zaak succesvol was (CGVS, p. 8, punt 86-87). Dat jullie andere vennoot gewoon in Venezuela kan blijven en de zaak tot in december 2019 de werkzaamheden voort kan zetten (CGVS, [...], p. 6, punt 59-60) is, gezien bovenstaande elementen, opmerkelijk.[...]

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. [...]"

Gelet op bovenstaande uiteenzetting dient geconcludeerd te worden dat u uw eigen problemen in Venezuela, die rechtstreeks voortkomen uit de problemen die uw ex-partner J. zou hebben gekend, evenmin aannemelijk kan maken. Dit wordt verder nog bevestigd door uw verklaringen over deze problemen van J. . Gevraagd naar deze problemen antwoordt u: "Ik wist die niet en ik weet die niet. Ik heb geen contact met hem om daarover te praten" (CGVS, p. 12, punt 124). Aangezien het zeer opmerkelijk is dat u niet op de hoogte zou zijn van deze problemen die nochtans de directe aanleiding zijn van uw eigen vlucht, wordt u gevraagd of u daadwerkelijk tot op heden niet weet wat J. heeft meegemaakt in Venezuela, waarop u verklaart: "Nee. Ik wist alleen dat hij aangehouden was geweest in Venezuela. Ik wist niet wat de redenen waren voor zijn aanhouding. Ik was geen verwante, dus ik ben hem niet gaan bezoeken" (CGVS, p. 12, punt 125). Gevraagd wie er precies op zoek is naar J. zegt u: "Eerlijk gezegd tot op dat niveau ben ik er niet van op de hoogte, kan ik niet zeggen of de CICPC of personen aan wie geld verschuldigd is zijn." (CGVS, p. 14, punt 144). Het behoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen over de problemen van J. , die rechtstreeks uw vlucht uit Venezuela zouden hebben veroorzaakt, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw eigen problemen.

Los van bovenstaande problemen haalt u een andere reden aan waarom u niet naar Venezuela terug kan (CGVS, p. 9, punt 101-102). Uw dochter vertelde u na de weigering van het verzoek van J. over een incident in Venezuela, wanneer zij bij haar grootvader was, waarbij haar oom de kamer binnenkwam en haar genitaliën aanraakte en haar op de mond kuste (CGVS, p. 9-10, punt 103-109 en 114). Het misbruik waar uw dochter slachtoffer van werd is gemeenrechtelijk van aard en valt buiten de criteria voor een vluchtelingenstatus. Evenmin toont u hiermee een reëel risico op ernstige schade aan. Zo verklaart u, daarnaar gevraagd, dat u voor dit probleem bij de politie in Venezuela terecht zou kunnen. U voegt er wel aan toe dat u daar bang voor bent omwille van wat het zou losmaken binnen de familie (CGVS, p. 11, punt 119-123). Dat deze gebeurtenis uw familie emotioneel zou beroeren kan niet worden beschouwd als een risico op ernstige schade. Voorts brengt u geen elementen naar voor waaruit zou blijken dat deze feiten zich bij terugkeer opnieuw zouden voordoen, nu jullie op de hoogte zijn van wat de oom van Gabriela heeft gedaan. Aan de hand van deze feiten, hoe laakbaar ook, kan u een reëel risico op ernstige schade niet aantonen.

In de verklaring van Accion Democratica staat dat u sinds 1995 lid was van hun partij en u in 2012 en 2013 meewerkte aan verkiezingscampagnes. U legt geen andere bewijsstukken neer die uw politieke activiteiten kunnen staven. U legt louter de brief neer van Accion Democratica, die werd opgesteld op uw vraag – nog geen twee maanden voor uw vertrek – met als enige doel om een verblijfsstatus te bekomen, zoals expliciet vermeld wordt. Een dergelijk document, dat op tal van manieren verkregen of gemaakt kon worden, heeft maar een beperkte bewijswaarde aangaande uw beweerde politieke activiteiten in 2012 en 2013. Er wordt ook niet aangegeven wat uw precieze activiteiten dan wel waren. Er staat in de brief louter dat u heeft meegewerkt aan verkiezingscampagnes voor gouverneurs en aan de presidentsverkiezingen. Wat dit inhoudt, voor wie u precies zou hebben gewerkt, of op welke wijze dit de negatieve aandacht van de overheid zou op u zou vestigen wordt nergens aangehaald. Ook op de DVZ zegt u louter dat u meewerkte aan verkiezingscampagnes, zonder verdere uitleg.

Hoe dan ook verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze feiten geen verband houden met uw vertrek uit Venezuela. U was bovendien gestopt als lid van Accion Democratica in 2012, omdat u zwanger was (vragenlijst CGVS, vraag 3). U haalt uw lidmaatschap van die partij of het meewerken aan verkiezingscampagnes evenmin aan wanneer u gevraagd wordt naar de redenen van uw vertrek of uw vrees bij voor terugkeer (CGVS, p. 8 en 9). Nergens geeft u aan dat u problemen kreeg omwille van uw beweerde politieke activiteiten.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op [https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/ A_HRC_41_18.docx](https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx) of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/alge>

meen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt even wel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw beweerde politieke activiteiten in 2012 en 2013 niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien kon u een paspoort verkrijgen en legaal het land verlaten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw voormalige lidmaatschap en politieke activiteiten.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, jullie paspoorten en geboorteaktes kunnen enkel jullie identiteit staven. Die staat niet onmiddellijk ter discussie. U legt twee brieven neer die in België zijn opgemaakt, een van een psycholoog en een van een psychotherapeut. Wat betreft de brief van een psychotherapeut waaruit blijkt dat u sinds juni 2020 elke maand een psychotherapeut raadpleegt dient gezegd dat hierin geen enkele diagnose, problematiek of conclusie wordt vermeld. Hieruit blijkt op geen enkele wijze dat u bij terugkeer zou terechtkomen in een situatie van vervolging of een risico op ernstige schade zou lopen. Evenmin verandert deze brief iets aan bovenstaande conclusie aangaande de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Aangaande de brief van een psycholoog over de situatie van uw dochter Barbara dient gezegd dat hierin wordt vermeld dat zij in Venezuela werd geconfronteerd met grote onveiligheid en er lastiggevallen werd en dat haar gevoel van onveiligheid geuit wordt door trillingen en tranen. Ook uit deze vage beschrijving kan niet worden afgeleid dat uw dochter zou terechtkomen in een situatie van vervolging of een risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Venezuela. Evenmin brengt deze brief verandering in bovenstaande conclusie aangaande jullie verzoek om internationale bescherming.

Ten slotte legt u nog de notulen neer van de hoorzitting van 8 juni 2019 en een beschikking van de Rechtbank van Eerste Aanleg van de deelstaat Portuguesa van 8 juni 2019. Hierin staat dat u op heterdaad werd aangetroffen in een protestactie en gearresteerd. U zou veroordeeld zijn tot een alternatieve straf in de vorm van periodieke verschijning voor het departement van de gerechtsbode om de dertig dagen. U legt deze documenten neer als bewijs voor uw arrestatie vanwege de problemen van J. . Gezien de manifeste ongeloofwaardigheid van deze problemen kan ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze documenten. Deze documenten kunnen louter op zich de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas niet herstellen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-

overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Het laatste jaar voor uw vertrek uit Venezuela was u werkloos, daarvoor had u een zaak gehad. Gevraagd hoe u overleefde en rondkwam verklaart u dat J. en zijn vader E. jullie financieel steunden. Uw nichten A. en M. werken beiden (CGVS, p. 7-8, punt 65-79).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt

echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.2. In een eerste onderdeel van haar middelen herneemt de verzoekende partij de middelen zoals uiteengezet door haar ex-partner in de zaak gekend met rolnummer 259 804.

Voorts stelt de verzoekende partij dat ze uiteraard de precieze details niet kent van zijn relaas, daar ze niet meer samen zijn en dat zij er niets aan kan doen dat zij omwille van zijn problemen eveneens vervolgd werd. Ze haalt ook aan dat ze na hun breuk geen contact meer hadden met mekaar.

De verzoekende partij haalt verder ook aan dat indien zij niet als vluchteling erkend wordt, zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. In dit verband haalt de verzoekende partij aan dat uit UNHCR-rapport blijkt dat deelname aan betogingen weldegelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en te vervolgen. De schrijnende en mensonterende situatie in Venezuela kan ook niet genegeerd worden. De overheid slaagt er immers niet in om in de broodnodige basisnoden te voorzien en haar veiligheid te garanderen. Ook het geweld in Venezuela kan niet genegeerd worden. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit een artikel van de New York Times van 22 april 2017, uit het rapport van de high commissioner for Human Rights van de Verenigde Naties van juni 2018 en de UNHCR Guidance Note van mei 2019. De verzoekende partij betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Volgens de verzoekende partij zwijgt de verwerende partij hier in alle talen over. Bovendien wordt er in het COI focus rapport van de European Asylum Support Office van augustus 2020 en april 2021 een onthutsend beeld geschetst van de huidige situatie in Venezuela. Het land kampt met een van de hoogste zelfmoordcijfers in Latijns Amerika. De cijfers van criminaliteit, afpersingen, enz. schieten opnieuw de hoogte in. Door de stijgende criminaliteit stijgt ook de corruptie (p. 22 - 23 COI focus rapport). Ook de humanitaire situatie is er sterk op achteruit gegaan en weigert de Venezolaanse overheid dit in te zien. Men verdient er zelfs niet genoeg om te kunnen voorzien in de basisnoden (p. 43 COI focus rapport). De verzoekende partij vervolgt dat de collectivo's er vrij spel krijgen en de demonstranten viseren. Alzo wordt elke vorm van oppositie de kop ingedrukt, desnoods met geweld en bedreigingen. Meer nog, zij krijgen informatie doorspeeld van de Veiligheidsdiensten (p. 104 COI focus rapport augustus 2020). De verzoekende partij meent ook dat de verwerende partij bij het opstellen van haar eigen COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (*addendum*) van 1 juli 2019 voormelde informatie van UNHCR niet goed heeft gelezen. Ze meent aldus dat de verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle

feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen."*

U legt een brief van een psychotherapeut neer waaruit blijkt dat u sinds juni 2020 begeleid wordt door een psychotherapeut door middel van één sessie per maand. Er staat geen verdere informatie in deze brief. Hieruit blijkt niet dat u niet ten volle zou kunnen deelnemen aan de procedure voor internationale bescherming en dat u niet bij machte zou zijn om de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud te begrijpen en coherente verklaringen af te leggen. Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens ook dat u hiertoe in staat was."

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte psychologische attesten dat procedurele waarborgen dienden te worden toegekend.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekster kan voldoen aan haar verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7.1. De verzoekende partij voert onderscheiden vluchtmotieven aan. Vooreerst beroept de verzoekende partij zich op dezelfde vluchtmotieven als haar ex-partner J.A.D.C. Ten tweede haalt de verzoekende partij aan dat haar dochter, toen ze bij haar grootvader verbleef, door haar oom aangerand werd. Voorts geeft de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat ze tot 2012 lid was van een politieke partij, maar dat ze ermee gestopt is omdat ze zwanger was. Ze heeft nog gewerkt aan de verkiezingscampagne tot het jaar 2013. De verzoekende partij geeft aan dat dit geen verband houdt met haar vrees waarom ze het land verlaten heeft (map 8, vragenlijst CGVS, vraag 5.3.).

7.2. Met betrekking tot haar eerste vluchtmotieven, namelijk de bedreigingen die zij ontvangen heeft omwille van de activiteiten van haar ex-partner, wijst de Raad op hetgeen dat volgt.

In hoofde van haar ex-partner heeft de commissaris-generaal op 29 januari 2021 een beslissing genomen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Tegen deze beslissing werd er beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 20 augustus 2021 met nummer 259 453 werd de ex-partner van de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en werd ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Er werd om verschillende redenen geen geloof gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas van de ex-partner van de verzoekende partij. Dit arrest van de Raad heeft aldus gezag van gewijsde. De Raad werd ook niet geïnformeerd dat er een cassatieberoep tegen het arrest werd ingediend. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij stelt dat zij in navolging van de activiteiten van haar ex-partner bedreigd werd, dat zij haar vluchtrelaas koppelt aan de voorgehouden problemen van haar ex-partner en dat uit het arrest van 20 augustus 2021 met nummer 259 453 gemotiveerd wordt dat er geen geloof gehecht wordt aan het naar voor gebracht vluchtrelaas van de ex-partner van de verzoekende partij, kan bijgevolg evenmin geloof gehecht worden aan het naar voren gebrachte vluchtrelaas van de verzoekende partij dat hiermee verband houdt. Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook nog op goede gronden gemotiveerd dat: *“Dit wordt verder nog bevestigd door uw verklaringen over deze problemen van J. . Gevraagd naar deze problemen antwoordt u: “Ik wist die niet en ik weet die niet. Ik heb geen contact met hem om daarover te praten” (CGVS, p. 12, punt 124). Aangezien het zeer opmerkelijk is dat u niet op de hoogte zou zijn van deze problemen die nochtans de directe aanleiding zijn van uw eigen vlucht, wordt u gevraagd of u daadwerkelijk tot op heden niet weet wat J. heeft meegemaakt in Venezuela, waarop u verklaart: “Nee. Ik wist alleen dat hij aangehouden was geweest in Venezuela. Ik wist niet wat de redenen waren voor zijn aanhouding. Ik was geen verwante, dus ik ben hem niet gaan bezoeken” (CGVS, p. 12, punt 125). Gevraagd wie er precies op zoek is naar J. zegt u: “Eerlijk gezegd tot op dat niveau ben ik er niet van op de hoogte, kan ik niet zeggen of de CICPC of personen aan wie geld verschuldigd is zijn.” (CGVS, p. 14, punt 144). Het behoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen over de problemen van J. , die rechtstreeks uw vlucht uit Venezuela zouden hebben veroorzaakt, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw eigen problemen.”*

Ter staving van voormeld vluchtrelaas brengt de verzoekende partij nog de volgende documenten bij: de notulen van de hoorzitting van 8 juni 2019 en een beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van de deelstaat Portuguesa van 8 juni 2019. Omtrent voormelde documenten wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat: *“Hierin staat dat u op heterdaad werd aangetroffen in een protestactie en gearresteerd. U zou veroordeeld zijn tot een alternatieve straf in de vorm van periodieke verschijning voor het departement van de gerechtsbode om de dertig dagen. U legt deze documenten neer als bewijs voor uw arrestatie vanwege de problemen van J. . Gezien de manifeste ongeloofwaardigheid van deze problemen kan ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze documenten. Deze documenten kunnen louter op zich de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas niet herstellen.”* De voormelde motieven zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Daarenboven wijst de Raad er ook op dat de verzoekende partij uitdrukkelijk aangegeven heeft dat ze geen problemen gekend heeft omwille van haar politiek engagement en dat ze sinds haar eerste zwangerschap niet meer politiek actief is. Bijgevolg brengt de verzoekende partij zelf op geen enkele wijze de notulen van de hoorzitting van 8 juni

2019 en een beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van de deelstaat Portuguesa van 8 juni 2019 in verband met haar eigen profiel.

7.3. Voorts brengt de verzoekende partij een verklaring van Accion Democratica bij. In deze verklaring wordt aangegeven dat de verzoekende partij sinds 1995 lid was van deze partij en dat ze in 2012 en 2013 meewerkte aan verkiezingscampagnes. Er wordt niet aangegeven wat haar precieze activiteiten waren. Er staat in de brief louter dat de verzoekende partij heeft meegewerkt aan verkiezingscampagnes voor gouverneurs en aan de presidentsverkiezingen. De brief geeft niet aan voor wie de verzoekende partij gewerkt heeft, welke hoedanigheid ze hierbij had of waarom ze heden omwille van deze activiteiten de negatieve aandacht van de overheid op haar zou vestigen. Voorts blijkt dat deze verklaring van Accion Democratica op verzoeksters vraag werd opgesteld, nog geen twee maanden voor haar vertrek zodat ze een verblijfsstatus kan bekomen.

Op basis van alle objectieve landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat Venezuela nog steeds een politiek-institutionele crisis kent (EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 28 april 2021, p. 6-7). Daarnaast heeft de zittende Venezolaanse regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten wegens de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land. De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus "*Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, p. 8-12). Uit de beschikbare landeninformatie kunnen een aantal profielen worden gedistilleerd die in het kader van deze repressie kunnen worden gevisieerd of vervolgd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente (universiteits)onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60; EASO, p. 52, 102).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor de verzoeker moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat

hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging in haar land van herkomst, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijkt uit objectieve bronnen.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de verzoekende partij uitdrukkelijk dat haar politiek engagement geen verband houden met haar vertrek uit Venezuela. Bovendien was de verzoekende partij ook gestopt als lid van Accion Democratica in 2012, omdat ze zwanger was (vragenlijst CGVS, vraag 3). Voorts haalt de verzoekende partij noch haar lidmaatschap van die partij noch het gegeven dat zij meegewerkt heeft aan verkiezingscampagnes aan wanneer de protection officer haar vraagt naar de redenen van haar vertrek en naar haar vrees bij terugkeer (notities persoonlijk onderhoud, p. 8 en 9). Nergens geeft de verzoekende partij aan dat zij problemen kreeg omwille van haar politieke activiteiten voor Accion Democratica. Voorts laat de verzoekende partij ook in haar verzoekschrift na toe te lichten wat ze precies deed voor Accion Democratica of wat haar taken waren tijdens de verkiezingscampagne waar ze aan meegewerkt heeft.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de verzoekende partij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat ze voor haar komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten. De verzoekende partij koppelt haar problemen in Venezuela immers aan de problemen van haar ex-partner. Hierover heeft de Raad, zoals hoger aangegeven, reeds geoordeeld dat deze niet aannemelijk gemaakt worden. Daar de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat haar beweerde politieke activiteiten in 2012 en 2013 niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien heeft de verzoekende partij een paspoort verkregen van de Venezolaanse autoriteiten en heeft ze op een legale manier het land verlaten. *In casu*, verzoeksters individuele omstandigheden samen genomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren louter omwille van haar voormalige lidmaatschap en politieke activiteiten voor Accion Democratica. De verzoekende partij brengt geen overtuigende elementen die hierover anders doen denken.

7.4. In zoverre verzoekster de situatie aankaart van terugkerende asielzoekers, wijst de Raad op wat volgt.

Het wordt niet betwist dat verzoekster bij een terugkeer mogelijk zal worden gescreend en ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela heeft verlaten, dan wel er naar terugkeert (EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p. 117 e.v.). Evenwel blijkt dat de behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, afhangt van zijn individuele omstandigheden. Het zijn vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleiden als risicoprofielen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020", juni 2020, p. 112-113)

Gelet op wat voorafgaat, blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen dat zij een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stond, zoals reeds eerder werd uiteengezet in punt 6.2 en punt 6.3. Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven en hier een beschermingsverzoek heeft ingediend, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor verzoekster aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer zou worden gevisieerd of vervolgd.

Zoals reeds vermeld kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeksters beperkte politieke activiteiten, *in casu* haar voormalige lidmaatschap en politieke activiteiten voor Accion Democratica, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime of andere actoren. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij omwille van een loutere deelname aan een manifestatie een politieke bedreiging zou vormen voor de Venezolaanse overheden zodat er geen concrete reden is om aan te nemen dat zij

wordt gemonitord of op enige manier in het oog wordt gehouden. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat verzoekster om deze reden bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden.

Het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat zij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

7.5. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Waar de verzoekende partij aldus aanhaalt dat haar dochter in Venezuela aangerand werd toen ze bij haar opa logeerde door een broer, hoe verwerpelijk dit ook is, dient de Raad vast te stellen dat dit motief betrekking heeft op een gebeurtenis die zich situeert in dan wel betrekking heeft op gemeenrechtelijke criminele feit. Er blijkt niet dat de motieven voor deze gebeurtenis kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen enkel argument aan dat hierover anders doet denken.

7.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

8.2.1. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

8.2.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aanranding van haar dochter, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Evenmin toont u hiermee een reëel risico op ernstige schade aan. Zo verklaart u, daarnaar gevraagd, dat u voor dit probleem bij de politie in Venezuela terecht zou kunnen. U voegt er wel aan toe dat u daar bang voor bent omwille van wat het zou losmaken binnen de familie (CGVS, p. 11, punt 119-123). Dat deze gebeurtenis uw familie emotioneel zou beroeren kan niet worden beschouwd als een risico op ernstige schade. Voorts brengt u geen elementen naar voor waaruit zou blijken dat deze feiten zich bij terugkeer opnieuw zouden voordoen, nu jullie op de hoogte zijn van wat de oom van Gabriela heeft gedaan. Aan de hand van deze feiten, hoe laakbaar ook, kan u een reëel risico op ernstige schade niet aantonen.”* De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen.

De bescherming geboden door de overheid moet doeltreffend zijn, dit betekent evenwel niet dat ze absoluut moet zijn of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Er liggen *in casu* geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat er in verzoeksters geval geen overheidsbescherming voorhanden is of dat deze niet toegankelijk is.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet concreet aan dat in haar geval de Venezolaanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep heeft kunnen doen of kan doen op doeltreffende overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet of er geen toegang toe heeft. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid was bescherming te vragen of dat van haar om bepaalde redenen niet kon worden verwacht die bescherming te vragen. Bijgevolg blijkt er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

8.2.3. De Raad betwist verder niet dat Venezuela een hoge mate aan crimineel geweld kent, doch zulk crimineel geweld is sterker aanwezig in bepaalde delen van het land, met name de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Deze algemene veiligheidssituatie in Venezuela als gevolg van dit crimineel geweld moet in overweging worden genomen in het kader van een beoordeling van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert er evenwel aan dat een loutere verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster bij terugkeer naar dat land daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd. Een individuele beoordeling in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoekster is om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren, *quod non in casu*.

Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie is immers louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om *in concreto* aannemelijk te maken dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op persoonsgericht crimineel geweld dat het minimumniveau bereikt om te worden aangemerkt als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

8.2.4. Wat betreft de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela veel te lijden heeft gehad van de lagere olieprijs sinds 2014 en dat de dalende olieproductie en olieprijsen, Amerikaanse economische sancties en economisch wanbeheer hebben geleid tot hyperinflatie, een inkrimping van de economie en hoge werkloosheid.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt.

32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Uit wat voorafgaat blijkt immers dat zij haar vrees om bij terugkeer naar Venezuela problemen te krijgen met het regime omwille van de politieke activiteiten van haar ex-partner en omwille van haar voormalig lidmaatschap van Accion Democratica niet aannemelijk heeft gemaakt. Er zijn geen concrete aanwijzingen die hierover anders doen denken. Zij toont dan ook niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *"Het laatste jaar voor uw vertrek uit Venezuela was u werkloos, daarvoor had u een zaak gehad. Gevraagd hoe u overleefde en rondkwam verklaart u dat J. en zijn vader E. jullie financieel steunden. Uw nichten A. en M. werken beiden (CGVS, p. 7-8, punt 65-79). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen"*

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane evaluatie van haar levensomstandigheden in Venezuela.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

8.2.5. Alles in acht genomen, kan voor verzoekster geen persoonlijk en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Venezuela worden afgeleid. Een individuele beschermingsnood wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad herinnert er aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. *In casu*, moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoekster, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst.

In het licht van de omstandige en pertinente in de bestreden beslissing opgenomen motieven, is de kritiek in voorliggend verzoekschrift als zou de commissaris-generaal de vrees van verzoekster onvoldoende hebben onderzocht, niet dienstig.

De Raad besluit dat, het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de veiligheidssituatie in Venezuela, er evenwel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

8.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Voorts is dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit een wijk in de stad Araure gelegen in de deelstaat Portuguesa, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in haar verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Araure gelegen in de deelstaat Portuguesa, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. De overige door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw identiteitskaart, jullie paspoorten en geboorteaktes kunnen enkel jullie identiteit staven. Die staat niet onmiddellijk ter discussie. U legt twee brieven neer die in België zijn opgemaakt, een van een psycholoog en een van een psychotherapeut. Wat betreft de brief van een psychotherapeut waaruit blijkt dat u sinds juni 2020 elke maand een psychotherapeut raadpleegt dient gezegd dat hierin geen enkele diagnose, problematiek of conclusie wordt vermeld. Hieruit blijkt op geen enkele wijze dat u bij terugkeer zou terechtkomen in een situatie van vervolging of een risico op ernstige schade zou lopen. Evenmin verandert deze brief iets aan bovenstaande conclusie aangaande de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Aangaande de brief van een psycholoog over de situatie van uw dochter Barbara dient gezegd dat hierin wordt vermeld dat zij in Venezuela werd geconfronteerd met grote onveiligheid en er lastiggevallen werd en dat haar gevoel van onveiligheid geuit wordt door*

trillingen en tranen. Ook uit deze vage beschrijving kan niet worden afgeleid dat uw dochter zou terechtkomen in een situatie van vervolging of een risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Venezuela. Evenmin brengt deze brief verandering in bovenstaande conclusie aangaande jullie verzoek om internationale bescherming."

10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS